

KONVENCIJA BROJ 122

O POLITICI ZAPOŠLJAVANJA, 1964. god.

Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada koju je u Ženevi sazvao Administrativni savjet Međunarodnog ureda rada i koja se sastala 17. juna 1964. godine na svom četrdeset osmom zasjedanju, i smatrajući da Filadelfijska deklaracija potvrđuje svečanu obavezu Međunarodne organizacije rada da u državama širom svijeta unaprijedi programe kojim će se postići puna zaposlenost i povećati životni standard, i da su u Preambuli Ustava Međunarodne organizacije rada predviđene odredbe za sprječavanje nezaposlenosti i o pristojnim uslovima života, i smatrajući, osim toga, da je, u skladu sa Filadelfijskom deklaracijom, Međunarodna organizacija rada dužna da ispita i razmotri uticaj ekonomske i finansijske politike na politiku zapošljavanja, u svjetlosti osnovnog cilja da "sva ljudska bića bez obzira na rasu, vjeroispovjest ili spol, imaju prava na materijalno blagostanje, duhovni razvoj u slobodi i dostojanstvu, u ekonomskoj sigurnosti i sa jednakim mogućnostima", i imajući u vidu da Opća deklaracija o pravima čovjeka predviđa da „svako ljudsko biće ima pravo na rad, na slobodan izbor svog zanimanja, na pravedne i zadovoljavajuće radne uslove i na zaštitu od nezaposlenosti", i upoznavši se sa odredbama postojećih međunarodnih konvencija i preporuka o radu koje su u neposrednoj vezi sa politikom zapošljavanja, posebno s Konvencijom i Preporukom o službi zapošljavanja iz 1948. godine, s Preporukom o profesionalnoj orijentaciji iz 1949. godine, s Preporukom o stručnom obrazovanju iz 1962. godine, kao i s Konvencijom i Preporukom o diskriminaciji (zapošljavanje i zanimanje) iz 1958. godine, i smatrajući da bi ove instrumente trebalo unijeti u širu sadržinu međunarodnog programa za ekonomsku ekspanziju na bazi punog i produktivnog zapošljavanja po vlastitom izboru, i budući da je odlučila da usvoji neke prijedloge koji se odnose na politiku zapošljavanja, pitanje koje predstavlja osmu tačku dnevnog reda zasjedanja, i budući da je odlučila da se ovi prijedlozi formulišu u obliku međunarodne konvencije, usvoja dana 9. jula. Konvenciju o politici zapošljavanja, 1964. god:

Član 1.

1. Radi podsticanja ekonomskog rasta i razvoja, podizanja životnog standarda, rješavanja problema nezaposlenosti i nedovoljne zaposlenosti, vodeći računa o potrebnoj radnoj snazi, svaka država članica će deklarirati i vršiti, kao osnovni cilj, aktivnu politiku o unapređenju punog i produktivnog zapošljavanja po vlastitom izboru.

2. Takva politika treba osigurati:

- a) zaposlenje za sva radno sposobna lica i ona koja traže posao;
- b) da taj rad bude što je moguće više produktivan;
- c) za svakog radnika, slobodan izbor zaposlenja i mogućnost sticanja potrebnih kvalifikacija za posao koji mu odgovara, kao i korištenje svojih kvalifikacija i talenta, bez obzira na rasu, spol, vjeroispovjest, političko opredjeljenje, nacionalno ili društveno porijeklo.

3. Ova politika treba da vodi računa o fazi i stepenu ekonomskog razvoja i drugim društveno-ekonomskim ciljevima, a treba se sprovoditi metodama koje su prilagođene nacionalnim uslovima i običajima.

Član 2.

Svaka država članica treba takvim metodama koji su prilagođeni uslovima zemlje i u onoj mjeri u kojoj takvi uslovi to dozvoljavaju:

a) da odluči i ponovo razmatra, u okviru usklađene ekonomske i društvene politike, mjere koje se trebaju usvojiti radi postizanja ciljeva pomenutih u članu 1.;

b) poduzeti potrebne korake koje bi zahtijevala primjena ovih mjera, uključujući i izradu programa.

Član 3,

U primjeni ove konvencije, treba, o politici zapošljavanja, konsultovati predstavnike lica na koja se odnose poduzete mjere, a naročito predstavnike poslodavaca i radnika, kako bi se u potpunosti vodilo računa o njihovom iskustvu i mišljenju i osigurala njihova puna saradnja u formulisanju ove politike, kao i njihovo angažovanje u sprovođenju iste.

Član 4.

Formalne ratifikacije ove konvencije biće dostavljene generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada koji će ih registrovati.

Član 5.

1. Ova konvencija je obavezna samo za one države članice Međunarodne organizacije rada čiju je ratifikaciju registrovao generalni direktor.

2. Konvencija stupa na snagu dvanaest mjeseci nakon što generalni direktor registruje ratifikacije dvije države članice.

3. Poslije toga, ova konvencija stupa na snagu za svaku državu članicu, po isteku dvanaest mjeseci od registrovanja njene ratifikacije.

Član 6.

1. Svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju može je, po isteku desetogodišnjeg perioda od njenog prvobitnog stupanja na snagu, otkazati aktom koji se dostavlja generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada koji ga registruje. Otkaz stupa na snagu po isteku godinu dana od registracije akta o otkazivanju.

2. Za državu članicu koja je ratifikovala ovu konvenciju i koja u roku od godinu dana po isteku desetogodišnjeg perioda pomenutog u prethodnom stavu ne koristi pravo otkaza predviđeno ovim članom, ova konvencija je obavezna za sljedeći desetogodišnji period, a poslije toga moći će da se otkáže po isteku svakog desetogodišnjeg perioda, pod uslovima predviđenim u ovom članu.

Član 7.

1. Generalni direktor Međunarodne organizacije rada obavijestiće sve države članice Međunarodne organizacije rada o registraciji svih ratifikacija i otkazivanja koje su mu dostavile države članice Organizacije.

2. Obavještavajući države članice Organizacije o registraciji posljednje ratifikacije potrebne da bi konvencija stupila na snagu, generalni direktor skreneće pažnju svim državama članicama Organizacije na datum stupanja na snagu ove konvencije.

Član 8.

Generalni direktor Međunarodnog ureda rada dostaviće Generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija, radi registracije, u skladu s članom 102. Povelje Ujedinjenih nacija, kompletna obavještenja o svim ratifikacijama i svim otkazivanjima koja bude registrovao u skladu s prethodnim članovima.

Član 9.

Uvijek kada to bude smatrao neophodnim, Administrativni savjet Međunarodnog ureda rada podnosiće Generalnoj konferenciji izvještaj o primjeni ove konvencije i proučiti neophodnost stavljanja na dnevni red Konferencije pitanja njene potpune ili djelimične revizije.

Član 10.

1. U slučaju da Konferencija usvoji novu konvenciju o potpunoj ili djelimičnoj reviziji ove konvencije i, ako ova konvencija ne nalaže drugačije:

a) ratifikacija od strane jedne države članice nove konvencije kojom se vrši revizija ima za posljedicu, bez obzira na gore navedeni član 6. trenutno otkazivanje ove konvencije, pod uslovom da je nova konvencija kojom se vrši revizija stupila na snagu;

b) od dana stupanja na snagu nove konvencije kojom se vrši revizija, ova konvencija prestaje da bude otvorena za ratifikaciju.

2. Ova konvencija ostaće u svakom slučaju na snazi, u svom sadašnjem obliku i sadržini za one države članice koje su je ratifikovale a nisu ratifikovale konvenciju kojom se vrši revizija.

Član 11.

Tekstovi ove konvencije na francuskom i engleskom jeziku su jednako punovažni.

Primjedba:

Ustav: Preambula Ustava Međunarodne organizacije rada

Konvencija: C 088 Konvencija o službi za zapošljavanje, 1948. god.

Konvencija: C 111 Konvencija o diskriminaciji (zapošljavanje i zanimanje), 1958. god.

Preporuka: R 083 Preporuka o službi za zapošljavanje, 1948. god.

Preporuka: R 111 Preporuka o o diskriminaciji (zapošljavanje i zanimanje), 1958. god.